

Дамян Дамянов

Радостен реквием

И пак така дърветата танцуват!
Пак идващата скръб на есента.
Шумят листата. Сякаш че сънуват
Лъха на догодишните листа.
Земята се върти със всичка сила.
Септември, май – старей, старей светът.
И само те във братската могила
Едни и същи вечно си стоят.
Сега е празник. И със чинни стъпки
На гроба им ний носиме цветя.
Цветята пускат корени и пъпки
И мъртвите поникват пак във тях.
Поникват в буки, в рози и в пшеници!
Поникват в хляба, в гроздето и в нас.
Недейте жали мъртвите войници!
Пръстта те вдигат в есенния час.
Пред нас минават, път да ни отворят.
Вървят в студа, във зноя и в дима!
А скелетите им като подпори
Остават под огромната земя...
Танцуват пак дървета. Става хладно...
Септември... Май... животът все лети.
А живи, мъртви със ръце грамадни
Крепят земята тежка, да не падне,
Когато се върти!

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8016>]